

Forslaget at hvile paa en fuldkommen Mis-
kiendelse af Dyrighedsfunctionens
Natur og denne Myndigheds særegne Stil-
ling i Forhold til den dømmende Myndighed,
hvortil endnu kommer den Vidtløftighed
i Forretningsgangen samt den Røring
for Chicane og Vinkelsfriverie, dets
Dphøielse til Lov antages at ville medføre.

Men om det end maa indrømmes, at Sa-
gen saaledes frembyder ikke saa Betænkelsigheder,
maa det paa den anden Side erkjendes, at
der i Tidens Løb har udviklet sig en Opinion
til Gavn for Sagens Afgjørelse i den i For-
slaget antydede Retning, og en Præsumption
mod de hemmelige Embedserklæringer, samt
at det maa være Lovgivningens Opgave at
tage Hensyn til den første og modarbejde den
sidste. Det maa derhos ikke oversees, at de
ovenanførte Indvendinger mod Lovforslaget dog
nærmest gjælde de egentlige Ansøgnings-til-
fælde, hvor Lovgivningen ikke har givet de Ved-
kommende en Ret til at opnaae Noget, men kun
en Afgang dertil efter Administrationens bedste
Skjøn, bygget paa de Dplysninger, som den
selv anseer for tilstrækkelige. Her bør den rette
Fremgangsmaade uden tvivl være efterhaanden,
saameget som de paagældende Sagers Bestaf-
senhed tilsteder det, at indskrænke Bevil-
lingsvæsenet og under lovbestemte Betin-
gelseser at give Vedkommende Ret til det, hvor-
om der nu maa søges, saaledes som det ogsaa
allerede i en Række af Aar har været Lovgiv-
ningens Tendents.

Derimod troe vi, at Stillingen er ikke lidet
forskjellig i de Tilfælde, hvor Noget anseer sig
besøiet til at føre Klage over en ham fors-
meentlig tilføiet Uret eller over en Embeds-
mands Forsømmelighed o. dsl., i saadanne Til-
fælde, som ikke ved Domstolene kunne forføl-
ges. Her synes Forholdets Natur meget at
tale for, at Klageren bør kunne fordrø, at
Sagen ikke afgjøres, forinden han har havt
Leilighed til at gjøre sig bekendt med Besvæ-
relsen af hans Klage, og at fremskaffe de yder-
ligere Dplysninger, hvortil han maatte finde
sig foranlediget, men heraf maatte da natur-

ligviis igjen følge, at den, over hvem Klagen
førtes, maatte have Afgang til igjen at
yttre sig.

Men det forekommer os ligesaa vist, at
denne Fordring, saafremt den erkjendes, ikke
vil kunne realiseres med den vage Bestem-
melse i det foreliggende Lovforslag, „at Sagen
ikke maa afgjøres, førend der er givet Klageren
Leilighed til paa sin Bopæl at gjøre sig be-
kendt med Erklæringernes Indhold og derover
at yttre sig.“ Til at ordne dette Forhold, vil
der uden tvivl udcræves en Række af formelle
Bestemmelser eller Anordninger af en Art
administrativ Procedure, som vistnok
vil have sine store Vanskeligheder, og hvortil
nærværende Udvalg, i det Mindste for Dis-
blikket, ikke kan indlade sig paa at gjøre For-
slag, hvilket ogsaa rettest, efter Overvielse af
samtlige Forhold, bør udgaae fra Regjeringen.

Endskjøndt Medundertegnede, Schroll og
Drejer, ikke i det Hele kunne slutte os til de
ovenfor udtalte Anskuelser, navnlig forsaavidt
betræffer, hvad der er anført om Ansøgninger,
have vi dog forenet os med Fleertallet om det
fremsatte endelige Forslag, under Forbehold af
nærmere mundtlig at kunne motivere denne
vor Stilling til Sagen.

Yderligere antager Udvalget, at Bestemmelsen
i Fordn. 15de Decbr. 1820 § 8 om, at en
Ansøger eller Klager selv skal befordre sin An-
søgning eller Klage mellem de forskjelligte Trin
af Administrationen, i alle Tilfælde burde op-
hæves.

I Hensjeld til alt det Ovenanførte, have
Udvalgets Medlemmer forenet sig om at fore-
slaae, at Landsthinget i denne Sag vil tage
følgende: